

thingsmand yttrede, at der ikke i andre Lovgivninger fastsattes Straf for Dyrplageri, da forholdet dette sig ingenlunde saaledes; saavel den norske Lovgivning som de fleste tydske Lovgivninger — og vistnok ogsaa den franske Lovgivning — fastsatte udtrykkelig Straf for Dyrplageri, og det er ogsaa saalangt fra, at Straf for denne Forseelse — for at jeg ikke skal kalde den en Forbrydelse — er ukjendt heri Landet, at der i mangfoldige Tilfælde ved Domstolene er ukjendt Straf for Dyrplageri. Allerede i 1811 — saavidt jeg veed, var det een af de første Høiesteretsdomme, det blev fældet i den Slags Sager — bleve to Hyrde drenge paa Landet straffede med, troer jeg, Fængsel paa Band og Brød, fordi de havde overskaaret Kjønsdelene paa en Jagthund, og siden den Tid er der, om ikke mangfoldige, saa dog en heel Deel Domme, hvorved Personer ere blevne straffede for lignende Forseelser. Det er altsaa saa langtfra, at Begrebet Dyrplageri er ukjendt i den danske Lovkyndighed, at det tværtimod er et meget bekjendt Begreb, saa bekjendt, at jeg for mit Vedkommende ansaae det unødvendigt at definere det. Det er desuden Noget, som er noksom bekjendt, at Definitioner ikke findes i Lovgivningen. Den ærede Taler vil hverken finde „Tyveri“, „Røveri“, „Ran“, „Mord“ eller anden saadan Forbrydelse defineret i Lovgivningen; det er Begreber, som ere givne og som man gaar ud fra at være givne. Det, som Ministeriet kunde have ønsket, og som ogsaa var forsøgt ved Lovforslagets oprindelige Udfattelse, var, at tilveiebringe en eller anden Bemærkning ved Ordet „Dyrplageri“, hvorved Domstolene kunde vei-

ledes. Det var altsaa ikke for at betegne, hvad der forstodes ved Dyrplageri, men alene for at vejlede Domstolene med Hensyn til de Tilfælde, i hvilke det maa anses for strafbart. Den Veiledning, Ministeriet vilde have givet Domstolene, gif i den modsatte Retning af den Veiledning, som den i Landstthinget gjorde Tilføining har givet. Ministeriet frygtede for, at Domstolene skulde tage Sagen for let og lade slike Forseelser hengaae ustraffede, og derfor havde Ministeriet tilføiet, navnlig til Veiledning for Domstolene, visse Arter af Dyrplageri, som Domstolene hidtil have ladet være uændsede, nemlig at sulde og at overanstrenge sine Dyr, hvorpaa man seer saa mange Exempler, navnlig her i Hovedstaden; i Landstthinget er man derimod gaaet den modsatte Vej, idet man der har frygtet for, at Domstolene skulde være for nøieregnende, og derfor har givet en udtrykkelig Bestemmelse om, at det kun er, hvor der er foresalden grusom, oprørende og raa Behandling af Dyrene, at Straf for Dyrplageri skal finde Sted. — Den ærede Rigsdagsmand vil heller ikke ved at faae Lovforslaget til at falde, naae, hvad han tilsigter; — thi hvad enten Lovforslaget kommer ud eller ikke, vil der blive reist Sager angaaende Dyrplageri. Dertil er baade Politimesteren og enhver Retsbetjent, der er ansat som Politimester, berettiget. Han kan reise en saadan Sag, hvad enten denne Lov kommer ud eller ikke. Det, der mangler i Lovgivningen, er ikke Berettigelse for vedkommende Retsbetjente til at tage slike Sager under Behandling, men det, som mangler, er Straffen derfor.